

Άβουλα

صاحب امتیاز و مدیر مسئول:

آبسنوولوس د. خریستیدیس

اداره خاھشی:

قلمه یخشابه بازاری صاحبخیر خاننده ۱۶

'Αβ' 'Ολα

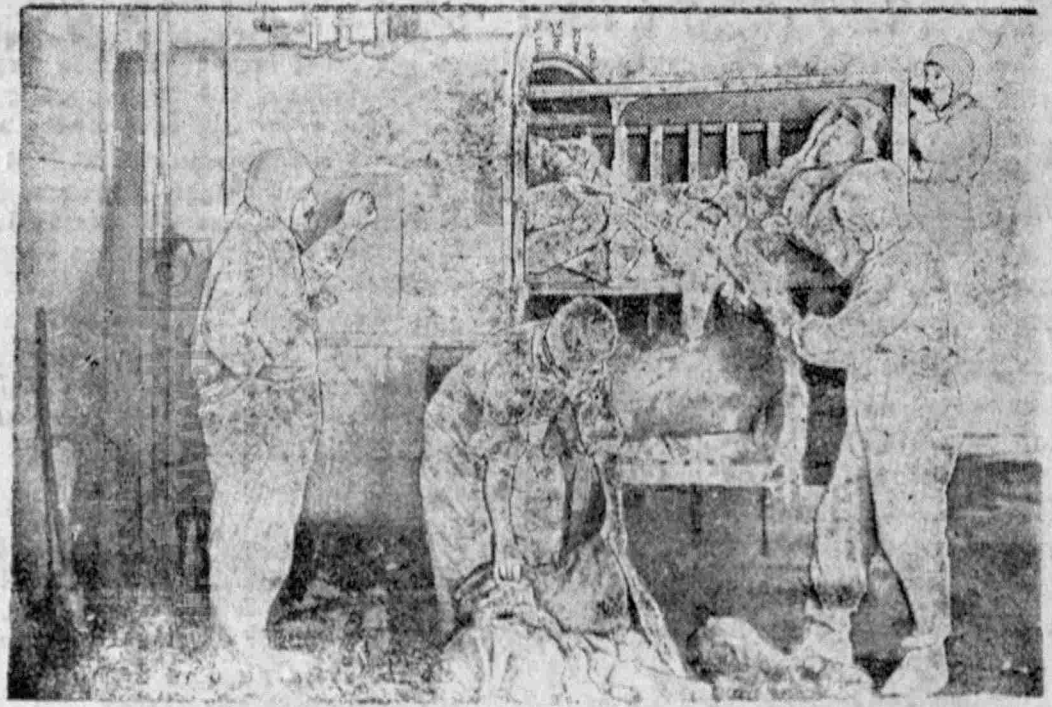
Τεμάται γρυσ. 2.

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

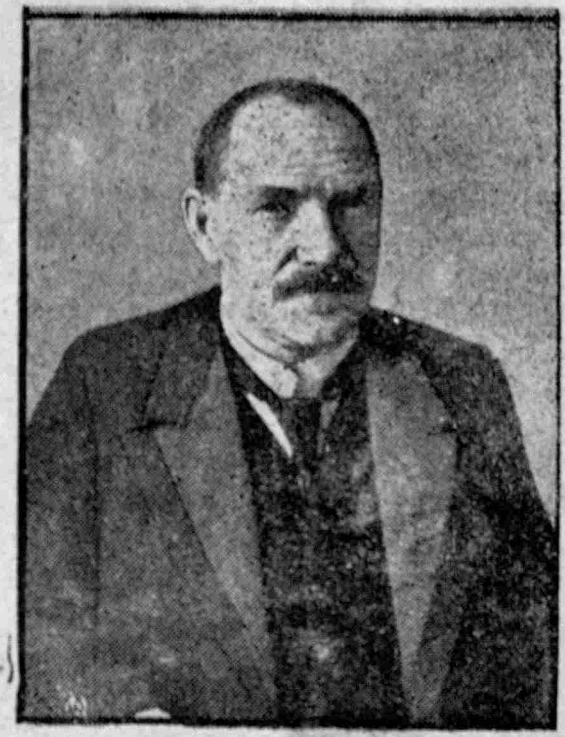
Ὁ κυβερνήτης τοῦ «Βόλφ» Νέργερ.

Ἀπολύμανσις παλαιῶν ἔνδυμασιῶν Αὐστροουγγρικοῦ στρατοῦ.

Ἀξιωματικοὶ τῆς Συμμαχίας ἐν Βενετία, ρίπτοντες τροφήν εἰς τὰς διασήμεους περιστερὰς.

Ὁ πρόεδρος τῆς Φινλανδικῆς Δημοκρατίας Σδινχουφβούδ.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΑΜΕΛΗΣΑΝΤΕΣ...

Ο Απόστολος Παύλος, εις την κύριον ἀναγινωσκόμενην ἐκ τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς του περιχοπῆν, λέγει μεταξύ ἄλλων :

— Πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα, τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας ; ἤτις ἀρχὴν λαθεύουσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ἐπὶ τῶν ἐκκευμένων εἰς ἡμᾶς ἐδοκεῖσθαι.

Τὸ πνεῦμα τοῦ λόγου τούτου εἶναι νὰ κακίστη τὴν ἀμέλειαν, τὴν παρηκταμένην, οὐχί-σπανίως, μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ὅσον ἀφορᾷ τὴν κάρπωσιν μιᾶς παρουσιαζομένης εὐκαιρίας πρὸς σωτηρίαν καὶ ἠθικὴν ἀπολύτρωσιν.

Ἡ ἀμέλεια, ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ αὕτη ἀπροθυμία, εἶναι ψυχικὸν ἐλάττωμα, εἶναι δ' ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐνέχουσιν ἐν ἑαυτοῖς συνυφῆ καὶ ἀπαραίτητον ἀκολούθημα τὴν τιμωρίαν. Παρατηρήθη, ὅτι ἡ ἐπιτυχία ἐν τῷ βίῳ πολλάκις ἐφείλεται εἰς τὴν ἔγκαιρον σκέψιν, εἰς τὴν ἔγκαιρον ὁράσιν, εἰς τὴν ἔγκαιρον ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ πάντα ταῦτα εἶναι τελείως ἀντίθετα πρὸς τὴν ἀμέλειαν, ἣτις συνίσταται εἰς τὴν φυγάδωσιν κάθε εὐκαιρίας καὶ πάσης παρουσιαζομένης περιπέσεως.

Πολλάκις εἰς τὴν ἀνθρωπότητα παρουσιάσθη ἡ εὐκαιρία πρὸς ἀνάστησιν καὶ πρὸς μεταβολὴν ἐπὶ τῆς οἰκτρῆς καταστάσεως, εἰς τὴν περιήλθε, καὶ ὁσάκις ἡ ἀνθρωπότης δὲν ἤκουσε τὴν φωνὴν ἐκείνην τὴν σωτήριον, τὴν ὅποیان ἀνθρώποι ἀξίας ὑπερέχου, ἀνθρώποι μὲ πνεῦμα ὑπερφυῆς ὑπέδειξαν, πάντοτε ἐπλήρωσε λίαν σκληρῶς τὴν ἀμελείαν τῆς ἐκείνην.

Ἀλλὰ τοῦτο ἐπαληθεύει οὐχί μόνον συνολικῶς δι' ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα, ἀλλ' ἀκόμη καὶ δι' ἕνα ἕκαστον τῶν ἀτόμων. Κατὰ τὴν ζωὴν παρουσιάζονται—οὐδεὶς δύναται τοῦτο νὰ ἀρνηθῆ— περιστάσεις, αἱ ὅποια ἀποτελοῦν ἀληθῶς εὐκαιρίας ἠθικῆς καὶ ψυχικῆς ἀναγεννήσεως. Τυφλώττωσα, ἐν ταῦτοις, διάνοια, ποιὰ τις ἀπροθυμία, ἡ ἀμέλεια, τέλος, ἀφίνει τὴν εὐκαιρίαν ἐκείνην νὰ παρέλθῃ, ὅταν δὲ ἡ πεῖρα διδάξῃ τὸ τί ἀπωλέσθη, τότε θὰ εἶναι πλὴν ἀργά, τότε καὶ τὸ δάκρυ καὶ ἡ μετάνοια οὐδὲν ἄλλο θὰ κάμουν, εἰμὴ νὰ παρατείνουεν τὴν πικρίαν καὶ τὴν δόνην.

Ἡ ἀνθρωπότης, λέγει ὁ Ἀπόστολος, ἐτιμωρήθη, διότι δὲν ἤκουσε τὴν φωνὴν τῶν ἀγγέλων, τοὺς ὅποιους ἀπέστειλεν ἡ Πρόνοια πρὸς σωτηρίαν αὐτῆς ; πολὺ περισσώτερον θέλει τιμωρηθῆ, διότι δὲν ἤκουσε τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἀπίαν αὐτὸς ὁ Κύριος εὐηγγελλίσθη.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

Εἰς στιγμὴν ψυχικῆς ἀπροθυμίας, μιᾶς νάρκης νιρβανικῆς, ἀπεφύλιζε ἐν τὸν τρόπον ἐρωτικῶς φιλολογικῶς περιοδικῶς.

Ὅτε αἱ ἀρεταὶ εἰκόνας του μοῦ ἐκέντησαν τὴν προσοχὴν μου, οὕτε τὰ κενυτοτυπωμένα ἄρθρα του καὶ αἱ μακροσκελεῖς προγραμματαί. Ὅλα αὐτὰ ἐπεφύλιζαν ἀπαρτηρητικὰ κατὰ ἀπὸ τὰ σκοτισμένα μάτια καὶ ἐν ἤσων ἰκανῶ νὰ κεντήσουν τὴν προσοχὴν καὶ τὴν περιέργειαν.

Ἐν ταῦτοις, τὸ χέρι ἔστρεψε τὴς σελίδας καθὼς θὰ ἐπαίξε τὰ ἤλεκτρα πορτολογίου.

Ματαίωσεν ὁμοῦ καὶ ἀπὸ μιᾶ στιγμῆς ἀκονταμένο ἀπὸ τὴν μηχανὴν ἐργασίαν του, ἡ ἐπιτηρασμένο καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὴν ὅλην τῆς ψυχῆς ἀπροθυμίαν. Ἐκαστὴ πλῆθος νὰ γυρίσῃ τὰ φύλλα καὶ ποικίλως ἐστάθη ἐπίμοτος πρὸ τῶν κατιῶν ἡ προταλενταία τοῦ τρέχοντος σελίς, μία σελίς, ἡ ὅποια ἦτο ἐλόκληρος ἀφιερωμένη εἰς διαφήμωσιν.

Τὰ μεγάλα τῆς μεταγενῆς στοιχεῖα, περιπὶ κομψὰ κοσμήματα, ἀρεταὶ βινιέτες καὶ ὄμο-τρεῖα κλισιὰ παρουσιάζονται ἀπὸ ὄμο-τρεῖς ἀπέψεις καλλιτεχνικῶν ἀρετολογίων μὲ ἀλυσίδα, ὅλα αὐτὰ εὐθὺς ἔλεγαν :

— Κύριε, εἰπάτε μου, διαβάσατέ με !

Τὸ χέρι δὲν εἶχε τὴν ὁρμὴν νὰ στρίψῃ τὸ φύλλον καὶ ἡ σελίς ἐκείνη μοῦ ἐκλήωνε τὸ περιχόμενον τῆς ἐπιμότου ἐμπροσθε εἰς τὰ μῦστα μου.

Τὸ εἰδίβασα. Ἐλέγε :

«Θέλτε νὰ ἀποκτήσετε δωρεάν ἕνα κομψότατον εἰργασμένο ἀρετολογίον ; Θέλτε νὰ ἔχετε, χωρὶς νὰ πληρώσετε τίποτε, ἕνα χρυσοῦς ἀλάνθιστον καὶ μίαν χρυσοῦν ἀλυσίδα 18 παρατιῶν ;

» Δὲν ἔχετε, καρὰ νὰ ἀποταθῆτε εἰς τὸ ἐκδοτικὸν κατάστημα τῶν κυρίων . . . »

Τώρα θὰ ἐρωτήσετε ἴσως :

— Τί σχέσιν ἔχει ἐν ἐκδοτικῶν κατάστημα, εἰς οἶκος βιβλίων, μὲ τὰ χρυσοῦ ἀρετολογία καὶ τῆς χρυσοῦ ἀλυσίδας ;

Ἡ διαφήμις παρεκάλει τὸ εἰρηγεῖ μὲ κολλὴν ἀφέλειαν, λέγει :

«Λοιπὸν εἰδὲ νὰ μὴ χάσετε τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν, δὲν ἔχετε, καρὰ νὰ κέρσετε ἐκατὸν διαφόρους τόμους ἀπὸ τὴν συλλογὴν τῶν «διασῆμων συγγραμμάτων μας», ἡ ὅποια εἶναι πλουσίως εἰκονογραφημένη καὶ κομψὰ δεμένη. Ἐπειδὴ δὲ ἕκατος τόμος τιμᾶται πρὸς ἕνα φράγκον καὶ τὸ ἀρετολογίον εἶναι ἀξίας διακοσίων φράγκων, μὲ ἕκατον φράγκα παρῆντα πράγματα ἀξίας τριακοσίων φράγκων.»

Αὐτὰ ἔλεγαν ἡ διαφήμις τοῦ φιλολογικῶ ἐκείνου περιοδικῶ μὲ μίαν φυσικότητα καὶ μίαν ἀφέλειαν τῶσον καροιμιώδη, ὥσαν νὰ ἐπρόκειτο κατὰ κινήσιν τινος πράγματα.

Καὶ ὁμοῦ ἡ σελίς ἐκείνη τῆς διαφήμισης ἀπετέλει ἕνα κέλευθρον, μίαν ὄβριον καὶ ἔκρουεν ἐνταυτῇ καὶ τὴν κἀΐωνα τοῦ κινδύνου.

Ἐλέγε μ' ἄλλους λόγους :

— Τὸ βιβλίον ψυχοφραγεῖ τὸ βιβλίον παθαίνει. Τὸ βιβλίον παραμένει ἀξίτητον μέσα εἰς τὰς ἀποθήκας τῶν βιβλιοπωλῶν καὶ διὰ τὰ τὸ ἐξαγάγῃ ἐπιτίθει τὸ δημόσιον, κέρρει νὰ τοῦ δοθῆ καὶ περισσότερον, καρὰ δωρεάν, κέρρει νὰ τοῦ χρησιμώσῃ ὡς μέσον ὀλιγοῦ κέρδους, καθὼς τοῦτο συνέβη εἰς τὴν προκειμένην περιπτώσιν. Θὰ ἠγόραζε μὲ ἕκατον φράγκα βιβλία ἀξίας ἕκατον φράγκων, ἐπὶ πλέον καὶ ἕνα ἀρετολογίον διακοσίων φράγκων.

Ἐνόμισα, ὅτι τὸ παραδειγμα τοῦ ἐκδοτικῶ ἐκείνου οἴκου ἦτο μονομερῆς, ὅτι ἀφείλετο εἰς ἐπιπροθυμίαν καὶ καινοτομίαν τοῦ διευθυντοῦ του, ἀλλ' ὁ ἴδιος τόμος τοῦ ἴδιου φιλολογικῶ περι-οδικῶ, μοῦ ἀπεδείκνυεν ὅπως βιβλίου τὸ ἐναντίον.

Εἰς ἄλλας σελίδας του, αἰφνης, ἐπῆρασαν διαφημίσεις ἄλλων ἐκδοτικῶν οἴκων, οἱ ὅποιοι εἰς τοὺς ἀγοραστὰς τῶν βιβλίων των προσέφερον σεργίτια ἐπιτραπέζια ἐκ πορσελάνης, ἄλλοι ἔδωκαν ὡς βραβίον καλλιτεχνικὸν ἀγαλμάτιον καὶ ἄλλοι ἄλλα πράγματα, πάντοτε ἀσχέτα μὲ τὴν φιλολογοίαν, μὲ τὸ τυπωμένο χαρτί, μὲ τὸ βιβλίον.

Ἐως τὴν στιγμὴν ἐνόμιζα, ὅτι διδόνται βραβεία εἰς τοὺς ἐκτελοῦντας κῆποιον ἄθλον, τώρα ἐπῆρθησαν κατὰ ἄλλο : ὅτι ἄθλος εἶναι ἡ ἀνάγνω-σις ἐνθὲ βιβλίου.

Ἐρισμένως τὸ βιβλίον ὑψίσταται κρῖσιν — τὸ ἐκπαλάσομεν πολλάκις—τὸ ἐδολεφόνησεν ἡ ζωὴ μας, αἱ ἀσχεταί μας, αἱ διασκοθάσεις μας, αἱ τρελλαί μας. Ἡ γλυκερὰ ἀπόλαυσις τῆς χθὲς, ὁ σύντροφος αὐτὸς τῶν «λευκῶν νυκτῶν» μας, παρελησθήσθη. Ἄλλ' ὡς εἴμεθα, τοῦλάχιστον, γενναίῳ πρὸς αὐτόν. Ἄς ἀφήσωμεν τὸ βιβλίον εἰς μίαν γωνίαν ν' ἀποθάνῃ, καὶ ὡς μὴ ἐξυστελί-ζωμεν τὸν θάνατόν του μὲ τὸν χυδαίτερον τρόπον.

Αἰετὶ, εἰπάτε μου, εἴ-κει ἡ δὲν εἶναι ἐξυστελισμὸς αὐτός, ποῦ παθαίνει, ἀφοῦ, διὰ νὰ εἰσέλθῃ σπῆτι μας, κέρρει νὰ μᾶς φέρῃ ἐν ὠρολόγιον ἢ ἐν σεργί-τειο πορσελάνης ;

Θέλτε νὰ ἐνοήσετε τὸ μέγεθος τῆς εἰρωνείας καὶ τῆς προσβολῆς ; Φαντασθῆτε, ὅτι βλέπετε ἐπὶ ἔξω ἀπὸ ἕνα ζυθοπωλεῖον τὴν εἰδοποίησιν :

«Εἰς ὅποιον πιῆ δυὸ ποτήρια μπίρας, θὰ τοῦ δοθῆ ἕνας χρυσοῦς τόμος τοῦ Μπασιάν» ἢ «ὅποιος ἀγοράσῃ ἕν κουστουμ ταγιέρ ἀπὸ τὸ κατῶστημά μας, θὰ τοῦ δοθῆ τὸ εἰκονογραφημέ-νον Λαρούς.»

Τοιαύτας διαφημίσεις δὲν εἶδαμεν, ἀλλ' οὕτε θὰ ἴδομεν ποτέ, διότι, διὰ νὰ πιῆ κἀντις μπίρα, δὲν συλλογίζεται τίποτε, οὕτε τὴν ὑγίαν του, ποῦ καταστρέφει, οὕτε πολὺ ὀλιγώτερον, τὸ χρῆ-μα, ποῦ χάνει· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς μόδας. Διὰ νὰ διαβάσωμεν καὶ μάλιστα νὰ ἀγοράσωμεν ἕν βιβλίον, θὰ γίνω-μεν φειδωλοί, οἰκονόμοι, γλισχροί, θὰ ὀπολογί-σωμεν εἰς πάντα καί, τέλος, θὰ καταλήξωμεν εἰς τὸ . . . νὰ μὴ ἀγοράσωμεν.

Ἐρισμένως τὸ βιβλίον περνεῖ μίαν κρῖσιν, ἀλλ' ὡς τὸ ἀφήσωμεν νὰ ἀποθάνῃ τοῦλάχιστον ἀξιο-πρεπῶς !

Θ. Κ. Μ.

ΣΚΕΨΙΣ

«Ὁ σάφρων καὶ πιστὸς ἔμπορος φρονεῖ εἰς πάντοτε νὰ ἐπιούρῃ, ἐν πρώτοις τὴν ἐμπιστοσύ-νην τῶν πελατῶν του.

«Ὁ μὴ θίγωμεν τὸς καρδίας μας διὰ τῶν κακῶν, τὰ ὅποια καρῆλθον.

«Ὅταν δὲν ἔχῃ τις πίστιν καὶ πεποιθήσιν εἰς τὸν ἑαυτόν του, ὡς μὴ ἐλπίζει κατὰ, ὅτι θὰ προκόψῃ.

«Ὁ ἰδιοτροπὸς δὲν γινώσκει κανέναν.

«Ἀρεταὶ ἐγγενεῖς καρδίας, εἶναι σφραγίδες ἀνεξίτητοι.

«Ὁ χρόνος εἶναι θεσσαυρὸς, μεγαλειότερος ἀφ' ὅ,τι πιστεύετε.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ ΤΗΣ

— Τάμ-τάμ.

— Έμπρός, α' είσαι ού, Μαργαρίτα; είπαν ο κ. Καστέλ, σηκώνων τα μάτια από το μεγάλο κατάστιχον εις το όποιον έβλεπε τους λογαριασμούς του. Τι μά θέλεις, λοιπόν;

— Νά σε φιλήσω, πρώτον, μπαμπάκα!

— Και δεύτερον; ήρώτησεν ο πατέρας μειδιών.

— Και δεύτερον να σου έπανθερίσω ότι αυριαν είναι ή ημέρα, που θα πάμε εις το Τορού.

“Όταν τó ήσουςεν αυτό ο έμπορος έσκυθρόπασε και είπε:

— Πρέπει να σου όμολογήσω, ότι έχω πολλήν εργασία· δέν είμπορούμε τάχα να εύρωμεν κάμμιαν πρόφασιν και να αναβάλωμεν αυτήν την έπίσκεψιν;

— Μά, πατέρα, μη ξεχνάς, ότι το ύποσχεσθήκαμε και μάς περιμένουν.

— Το φαντάζομαι, μά...

— “Όχι, μη μου κάμεις αναντιώσεις· θα είσθε πολύ σκληρός, πατέρα, αν μου στερήσετε την ευχαρίστησιν να περάσω μια ήμέρα εις την έξοχην.

— “Η, ακριβέστερον, δεσποινίς, αν σου στερήσω την ευκαιρίαν να ίδης τον αγαπητό σου άρραβωνιαστικό.

Εις τας λέξεις αυτές ή κόρη έπορφυρώθη, ενώ ή φυσιογνωμία του πατρός της έξεδήλωνεν άνησυχίαν και άγωνίαν.

— “Όχι, συνεπέρανεν έκείνος, έχω να εργασθώ, είμαι πολύ βητησχολημένος.

“Η κόρη, όταν είδε την σιάσιν έκείνην του πατρός της, του είπε:

— Πατέρα, βλέπω, ότι από τινος δένξόμισεις πλέον διά τον γάμον μου με την ίδιαν θέρμην, όπως πρώτα. Πρώτα απ' όλα άνέβαλες τον γάμον κατά τρεις μήνας, έπειτα προσπαθείς να τον άποφύγης όλοτελώς. Τι; ο Λουκιανός δέν είναι πλέον της έπειμήςσεώς σου;

— “Όχι, ο Λουκιανός είναι καθώς πρέπει νέος, έχω την ιδέαν, ότι σε αγαπεί και ότι θα σε κάμη εύτυχην.

— Τότε;

Μετά τινά δισταγμών ο κ. Καστέλ ήρχισε να λέγη:

— Μαργαρίτα, δέν είσαι πλέον μικρά, έχεις συμπληρώσει τα δεκαοκτώ έτη και συνεπώς είμπορείς να άπούση; μπεινά σοβαρά πράγματα. Λοιπόν, ίσως άγνοείς, ότι από έξι μηνών ή οικονομική μου κατάσταση έχει κλονισθή πολύ. Εις την εποχήν, κατά την οποίαν ο Λουκιανός έζηήσας την χειρά σου, ήμην εις θέσιν να μετρήσω τας όκτω χιλιάδας φράγκα της περιουσίας σου. “Άλλως τα, αυτό το ποσόν θα ήτο μία πρόσεόφλησις της άσφαλείας, την οποίαν έχω κάμει από έτων υπέρ σου. “Έχω άσφαλισθή διά έκαστό χιλιάδας φράγκα· αυτός θα τας πάρης, όταν θα γίνης είκοσιεπιών έτων, αν ζω· αν άποθάνω, θα τας μετρήση εις σε ή άσφάλεια άμέσως.

— “Ω! πατέρα, μη λήγεις αυτά.

— Δέν πειράζει, θα νυμφευθής έμπορον και πρέπει να συνειθέσης εις την πραγματικότητα. Λοιπόν, διά να φανώμεν συνεπείς εις τον Λουκιανόν, πρέπει να αναβάλωμεν τον γάμον σεσ μέχρι της συμπληρώσεως της ηλικίας των είκοσιεπιών έτων.

— Καλέ μου πατέρα, μά τότε, λοιπόν, ο γάμος μας ναυαγεί όλοτελώς. Οι γονείς του Λουκιανού θα άπεσυχθησιν από τας εργασίας, θα αναλάβη την διεύθυνσιν του καταστήματος ο υίός των και μά τον γάμον μας...

Τα δάκρυα και οι λυγμοί έπνιξαν την κόρην.

— “Όσιε, αγαπών αι!.. έπιθύρουν ο Καστέλ με χαράν, αλλά και με δόνην.

Δύο λεπτά έτέρασεν. Οι λυγμοί της Μαργαρίτας μόνον ήκούοντο εις το δωμάτιον έκείνο. Αίφνης ο Καστέλ ήνωρθέθη, έλαβε μιαν άπόφασιν και είπεν:

— “Άκουσε, κόρη μου, έσκέφθην, έβρον ένε μέσον. “Υπάρχει τρόπος να μη άναβληθή ο γά-

μος σας, να μη κάταστραφή ή εύτυχία σου. Ναι, αυριαν θα πάμε εις το Τορού, αλλά δέν θα είμπορώ να έλθω από το πρωί. Σό με την θέσιν σου θί πάσε σιδηροδρομικός, έχω να έλθω το άπόγευμα. Δέχασαι;

Την θλίψιν διεδέχθη ή χαρά, τα δάκρυα ή φαιδρόνης. Φιλιά, ευχαριστίαι, ένθουσιασμοί.

Την επάθειον έγειναν δι,τι έλέχθη· το πρωί σιδηροδρομικός ή Μαργαρίτα με την θέσιν της μετέβη εις το Τορού, τους υπεδέχθη θερμότητα ή εισαγγελία του Λουκιανού και το άπόγευμα ο Καστέλ έπήσεν εν αυτοκίνητον και μόνος, χωρίς οδηγόν επ' αυτού, ήρχισε να το διευθύνη.

“Όταν έφθασεν εις το Τορού και μάλιστα διακρίνεν έξ άποστάσεως τον φαιδρόν όμιλον, εις τον όποιον μετέβη και ή κόρη του, το αυτοκίνητον από λάθος του αναβάτου έλοξοδρόμησε έρρίφθη προς μιαν χάνδακα, άνεστράφη και έπλήγωσε σοβαρώς τον κ. Καστέλ.

“Η κατάσταση του πατρός της Μαργαρίτας ήτο άπελπιστική. “Όλίγων ώρών ζωή του υπελείπετο.

“Έκάλεσεν ή αυτέος την κόρην του και τον Λουκιανόν και ήρώτησε με σβυσμένη φωνήν:

— “Αγαπάσθε;

— Μάλιστα, απήντησαν δύο φωναί.

— “Εστé εύλογημένοι και ένωμένοι παντατεινά.

“Ορκισθίτέ μου!

— Σας το όρκιζόμεθα, απήντησαν δύο φωναί.

Και ο Καστέλ παρέδωσε το πνεμα, εύτυχής, διότι είχεν έξαγαράσει με το αίμά του την εύτυχίαν της κόρης του.

(M. S. LaFont)

ΕΥΔΟΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

Ο ΜΑΡΤΗΣ

“Ο Μάρτης μεσοκάπιος και ο βορρής φυσικός και το βουνό το ύψηλό, άσπρο ποικίμοσ φιλό στην ράχι του φορούσε.

Κάπου κάνεν τιπίρισμα μικρού πουλιού ήχους, μ' όχι και κείνο χαμηλό μέσα στα σύννεφα θολό την άνοιξη μηνούς.

“Η φθσις σε λίγς καιρό νά στολίδια θάχην και του άστέρτου μας μηνός θα μάς τέρση ή θυμός άργε και ποθηνά λάχη.

Αυθόνουν τα χιόνια σιγαλά κι' όλο κατακυλόνουν σαν άσημέρια δάκρυα και νοσταλγών τα πέτρα πευλιά, για να ίδουνη.

Και χταξιδεύουν γοργά να βροθνι τους λειμώντας και μία στην πρώτη τουε φώλη να ξαναδώσουν τα φιλιά που τ'άδισέ' ή χειμώντας.

Θά έλθουν, μά ποσ' απ' αυτέ θα βροθνι γκρεμισμένες; πρώτον το χελιδόνι μου, ποθ είρε στο μπαλκόνι μου διπλέ φεληές κησμάτες.

Πόσοι μισούσαν κι' από μάς και όταν ξαναλθόνει εις της μητρός την άγκαλιά σαν ταξιδιάρικα πουλιά, παρηγοριά θα βροθνε;

Σπαθάτο χελιδόνι μου με την γλυκειά λαλιά σου, όταν θά έλθης με καλό από της γης τον όμφαλό, εις το καλάϊνιμά σου,

Τραγουδήσε τους στίχουςί μου να πάση παιά ή δόνην κι' όσα βλέπεις όρίζοντα φάναξε τειριζόντα ποε φέρεις την κρηνην!

ΙΩΝΑΤΙΟΣ ΑΡΜΕΝΑΚΗΣ

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟΝ ΜΑΡΤΙΟΝ

Μεγάθυμε κύριε,

Μιά φορά κ' έναν καιρό, κάποιος Δόν Ζουάν, του όποιου ή άμφιβόλου σταθερότης καρδιά είχε πληγωθή από το τακρόν βλέμμα κάποιας μικρούλας, περιεβλήθη όλα τα έξωτερικά έκείνα στολίδια, με τα όποια βάφει καθένας μας τα μάτια της κοινωνίας, και μέσα σ' αυτά, κρύπτων κάθε όπισθόβουλον άίσθημα, κατώρθωσε με τας ψευδείς και νόθους έρωτοτροπίας του να προσελκύση εις τα δίχτυά του την άνύποπτον και άθώαν κόρην, ύποσχόμενος αιωνίαν άνοιξιν και εύτυχίαν άέναον!

“Η άθθα κόρη, άνύποπτος, έρρίφθη εις τας άγκάλας του με όλην την δύναμιν της ψυχής της, θυσιάσασα εις τον βωμόν του πάθους της και το μυροβόλον πνεύμά της και την θερμοτάτην καρδιά της. Μέσα στο μαιδίωμα του αγαπημένου της, ή σκλάβα καρδιά και ή θολωμένη σκέψις της δέν είχε την δύναμιν να διακρίνη την ειρωνείαν, ούτε την ύποκρυπτομένην σκληρότητα! Εις τας τρυφεράς περιπτύξεις του άνταπεκρίνετο όμοίως, και εις τα διάπυρα φιλήματά του έπρότεινε τα διψασμένα χείλη της, φρίσσοντα εις την επαφήν των χειλέων του.

Και το ειδύλλιον έξηκολούθησε τσιουτοτρόπως επί τι διάστημα, εν υπερτάτη ψυχική έπικοινωνία, εν πλήρει συνενώσει έρωτικών αισθημάτων!

“Ετσι συμβαίνει εις όλα τα ειδύλλια από καταβολής κόσμου μέχρι σήμερα.

“Όταν όμως μια μέρα αι κορεσθείσαι αισθήσεις, έξασθενήσασαι, άφήκαν έλευθερίαν ενεργείας εις την σκέψιν, την μέχρις έκείνης της στιγμής αιχμάλωτόν της, και όταν αυτη, διαλύσασα το λεπτότατον νεφύδριον, το έξουδετερώσαν τας αισθήσεις της όράσεως, διαισέδυσσε μέχρι της κρύπτης της πραγματικότητος και έγνωρίσεν εκεί την σκληράν αλήθειαν, έφριξε διά την απάτην της!

“Εκείνος, τον όποιον ήγάπησεν, έκείνος, διά τον όποιον έθυσιάσε το πάν, δέν ήτο παρά ένας προδότης, εκμεταλλευόμενος την άγνότητα, την άθωότητά της· και ήθέλησε να φθγη, ν' άπαλλαγη των χειρών του, αλλά ήτο άργά! “Εκείνος, ός δαίμων γελών σαρδονικός, έννοούσε ν' άποτελειώση το καταστρεπτικόν έργον του!

“Ο προδότης αυτός, ο εκμεταλλευτής της άθωότητος, είσαι σύ, μεγάθυμε κύριε, και ή άπατηθείσα κόρη είναι όλόκληρος ή άνθρωπότης, όλοι ήμεις, οι όποιοι, πιστεύσαντες κτηνωδώς εις τα πρώνά σου μειδιώματα, παρεδόθημεν άνύποπτοι εις τας χειράς σου! Την άπατηλήν σου θερμότητα των πρώτων ήμερών την έξελάβομεν ως έρωτικήν θέρμην, πηγάζουσαν από πραγματικά αισθήματα. “Άλλοίμονον! Είσαι ένας κακοήγος χωρίς καρδιά, χωρίς άίσθημα, χωρίς οίκτον.

“Όταν βλέπω να τοποθετοθνται ξανά σόμπες μέσα στα σπίατα και στα καφεναία, δέν ξεύρω γιατί, καταλαμβάνομαι υπό λύσσης, και διά να κορέσω την λύσαν μου αυτην, θα ήθελα να σε ρίψω μέσα στη

σόμπα, ἀπαλλάσσω τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ ἓνα τοιοῦτον ἀπαίσιον κακοῦργον!

Δυστυχῶς δὲν μπορῶ, καὶ περιορίζομαι εἰς τὸ νὰ προσκολλῶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος σ’ αὐτήν!

Ἐννοια σου, ὅμως εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ τῶν προδοτῶν ἢ βασιλεῖα δὲν εἶναι μεγαλειτέρας διαρκείας· θὰ τὰ τινάξῃς καὶ σὺ θάττον ἢ βράδιον καὶ τότε θὰ σπεύσω στὸ μνημῆμά σου καὶ θὰ χαράξω μὲ μεγάλα γράμματα τὰ ἀκόλουθα:

Ἐνθάδε κεῖται ὁ παγκοσμίου φήμης καλλιτέχνης Μάρτιος, ὅστις ἐπὶ σειρὰν ἔτων ἐξετρέλλανε τὸν κόσμον μὲ τὰ κονσέρτα του, ἅτινα ἔδιδε πάντοτε, τῇ εὐγενεῖ συμπράξει τοῦ βαθυφώνου Κεραυνοῦ καὶ τῶν χαριστάτων δεσποινίδων Χαλαζῆς, Χιόνος, Βροχῆς καὶ ἄλλων. Ὁ θρίαμβός του ἦτο εἰς τὰ ἔξης τομάχια:

Τουρτουρίου—Ἄρια

Ξεπαιγιάσιμος—Μὰρς φινέμπρ

Παλουκουκαύτους—Ἄσμα δημοτικόν.

Διαβάτα! Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, φόρσος ψάθινο καὶ χειμωνιάτικο καπέλλο, πᾶρσ μαζί σου ὀμβρέλλα, ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ μπαστούνι, ζακέτο καὶ παλτό, ριπίδιον καὶ ἀναψυκτικά, μὴ ξεχνᾷς ὅμως νὰ πάρῃς καὶ μαγκάλι καὶ βεντούζες!

ΥΠΟΚΟΠΑΝΘΣ

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΘΥΜΑ

Ἐγνώρισα εἰς ἓνα φιλικὸ σπίτι κάποιον ὑπὴρέτριαν, ὄχι εὐμορφῆ, μπορῶ νὰ πῶ, ἀλλὰ συναρπάουσαν, συμπαθητικὴν. Προκειμένου γιὰ τὴν εὐμορφίαν τῆς γυναικῶς, ὁμολογῶ, ὅτι ἔχω μ’ ἄν ἰδίαν μου ἀντίληψιν, ἢ ὅποια καθόλου παράδοξον νὰ μὴ εἶναι καὶ σαστή. Εἶδα γυναῖκα πράγματι εὐμορφῆ, πρὸ τῆς ὁποίας ὑπερτριάκοντα μνηστῆρες, ὡς εἰ μυθικοὶ ἑσῆνοι μνηστῆρες τῆς Πηνελόπης, ἦσαν ἔτοιμοι νὰ θυσιάσωσιν τὸ πᾶν ἕναντι ἐνὸς βλέμματος, ἐνὸς μειδιάματος.

Ἡ γυναῖκα αὐτὴ μοῦ ἀγέννησεν ἓνα θαυμασμὸν ἐπὶ τὰ μάτια, ὅστις διήρκεσε πέραν τῆς παρουσίας της. Ἡ εὐμορφία της ἠμποροῦσε νὰ γεννήσῃ κυματισμοὺς πόθων, θύελλαν παθῶν, βιαιότητος συναισθημάτων, ἀλλ’ ὄχι ψυχικοὺς κλονισμοὺς, οἵτινες, ἐπιμόνως ἐπιβαλλόμενοι εἰς τὸ πνεῦμα, ὄχι εἰς τὴν σάρκα, δημιουργοῦσιν τὸ ἀληθὲς αἰσθημα, τὸν ἀληθινὸν ἔρωτα.

Τὴν καλλονὴν τῆς γυναικῶς δυνάμεθα νὰ τὴν διαιρέσωμεν εἰς δύο κατηγορίας.

Εἰς καλλονὴν ἀκόλαστον, ἀγρίαν, προκλητικὴν, καὶ εἰς καλλονὴν σεμνὴν, θωπευτικὴν, γοητεύουσαν!

Ἡ πρώτη εἶναι ζυμωμένη μὲ ὅλα τὰ πάθη, μὲ ὅλας τὰς ἡδονικὰς ὀρμάς, καὶ καθιστᾷ αἰχμαλώτους τὸς αἰσθήσεις.

Ἡ δευτέρα εἶναι ζυμωμένη μὲ τὸ λεπτὸν ἄρωμα τῆς ψυχῆς, τὸ ἥρωον, τὸ παρθενικόν, καὶ καθιστᾷ αἰχμαλώτους τὴν σκέψιν.

Ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς πρώτης, ἐπιμόνος παρατηρητῆς εἰμπορεῖ νὰ διαβάσῃ τὴν λέξιν «Ἀπόλαυσις» καὶ εἰς τοῦ μετώπου τῆς δευτέρας τὴν λέξιν «Ἀγάπη».

Ἡ πρώτη μᾶς καθιστᾷ δεσμίους πρὸ τῆς κατακτήσεως, ἢ δευτέρα μετὰ τὴν κατάντησιν.

Θέλτε τὴν αἰτίαν; Ἴδου αὐτὴ δι’ ὅσους μὲ ἐννοοῦν: Ἡ φρενιότης, ὅσον τελεία καὶ ἄν εἶναι, ὅταν δὲν κλείῃ μέσα της καὶ κατὰ ὑψηλότερον ἀπὸ τὴν φαινομένην τῶν ἡδονικῶν ὀρμῶν, εἶναι καταδικασμένη νὰ οὐδύσῃ, μετὰ τὸν κορσισμόν τῶν αἰσθήσεων!

Ἄλλ’ ὑπόσχεσαι τόσον γρήγορα ὁ κορσισμὸς τῶν αἰσθήσεων! Τί εἶναι, λοιπόν, ἐκεῖνο, τὸ ὅπολον θὰ μπορέσῃ νὰ συγκρατήσῃ τότε τὸν ἄνδρα;

Ὅ,τι ἀκριβῶς λείπει ἀπὸ μίαν τοιαύτην καλλονὴν, ὁ ψυχικὸς στολισμὸς, τὰ αἰσθήματα τῆς καρδιάς, τῶν ὁποίων ὁ κορσισμὸς ποτὲ δὲν εἶναι θανατὸν νὰ ἐπέλθῃ, διότι δὲν ἔχουν τὰς ἐφημέρους ιδιότητας τῆς ὕλης!

Μετὰ τὴν κατάντησιν, λοιπόν, ἢ ἀπογοήτευσιν, μετὰ τὴν ἀπόλαυσιν, ἢ ἀηθίαν.

Μὴ νομίζετε ὅμως, ὅτι ἐδῶ λήγει ἡ βασιλεία τῆς τοιαύτης καλλονῆς. Οἱ λάτρεις τοῦ σώματος εἶναι πολυπληθεῖς ἢ, μᾶλλον, εἰμεθα ὅλοι, καὶ θὰ περάσωσιν πολλοὶ ἀκλιπαροῦντες τὸ ἔλεος της, διὰ νὰ καταλήξουν εἰς τὸ πρῶτον κατάντημα μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πόθων των!

Ἡ καλλονὴ αὐτὴ θὰ γνωρίσῃ τὸν ἔρωτα μὲ ὅλας τὰς φάσεις του, μὲ ὅλας τὰς ἀνατριχιαστικὰς καὶ ἡδονικὰς συγκινήσεις, ἀλλὰ δὲν θὰ γνωρίσῃ ποτὲ τὰς ψυχικὰς συγκινήσεις καὶ τὴν σταθερότητα τοῦ ἔρωτος, διότι αὐτὴ δὲν βρίσκεται ἐπὶ τὸ σῶμα, εὐρίσκεται ἐπὶ τὴν καρδίαν.

Ἡ δυνάμις της, λοιπόν, ἔγκειται, πρὸ τῆς κατακτήσεως, πρὸ τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀγνώστου. Μετὰ τὴν κατάντησιν ὅμως ἀποκαλύπτεται τὸ κτήνος καὶ διὰ νὰ κρατήσῃ ἓνα σταθερὸν λάτρην της, πρέπει καὶ αὐτὴ νὰ μὴ διαφέρῃ τοῦ κτήνους.

Εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν, συμβαίνει ὅπως τὸ ἐναντίον. Μετὰ τὴν κατάντησιν ἀνακαλύπτει κάποιος πλοῦτον ψυχικοῦ θησαυροῦ, ἀπάνεστον λεπτότητα αἰσθημάτων, καθίσταται αἰχμάλωτος, δούλος τῆς σωματικῆς καὶ τῆς ψυχικῆς ἀπολαύσεως.

Ἄν τὸ σῶμα κορσοῦν, δὲν θὰ κορσοῦν ὅμως ποτὲ ἡ ψυχὴ, καὶ ὅσον ἰσχυραὶ καὶ ἄν εἶναι αἱ σωματικαὶ αἰσθήσεις, ἀπειρῶς ἰσχυρότεραι εἶναι αἱ ψυχικαί!

Μὰ θὰ μὲ πῆτε, δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι, εἰ ὅποιοι ἀποκτοῦντες τόσας ψυχικὰς καλλονὰς, κλείουσιν τὰ μάτια των διὰ νὰ ριφθοῦν αἰχμάλωτοι εἰς τὰς σωματικὰς τοιαύτας;

Ἐπὶ τὸν βέβαιον, καὶ αὐτοὶ ἀκριβῶς ἀποτελοῦν τὴν κτηνώδη κωνωνίαν, τὴν ἔχουσαν τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῆς μορφῆς μόνον!

Ὁ ἐν τῷ Δυτικῷ μετώπῳ δρῶν στρατηγὸς τοῦ πυροβολικοῦ φόν Γκάλλιτς.

Μὲ τὴν ἀδειάν σας, σὰς παρουσιαζῶ ἓνα τοιοῦτον κτήνος.

Ἡ ὑπὴρέτρια αὐτὴ ἢ συμπαθὴς, ἢ συναρπάουσα, περὶ τῆς ὁπίας σὰς ἀνέφερα ἐν ἀρχῇ, εἶχε γνωρίσει κάποιον, καὶ κακὴ τύχη ἐδέθησεν, ἀκολουθοῦσα τὸς ὀρμάς τῆς καρδιάς της, νὰ συνδεθῇ μαζί του μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς της!

Ἐνόμισεν ἢ πτωχὴ, ὅτι ἢ φλόγα, τὴν ὁποίαν ἔβλεπε μέσα ἐπὶ τὰ μάτια τοῦ ἀγαπημένου της, ἦτο ἀνεανάκλασις τῆς ψυχῆς του, τὴν ὁποίαν ἔρριπτε ἐπάνω της διὰ νὰ φωτίσῃ τὴν διὰ τῆς τῆς ψυχῆς δὲν εἴξευρεν, ὅτι ἦτο ἓνα παραδικόν πῦρ, τὸ ὅπολον, ἐμβρασθὲν ἀπὸ τὴν ζοφερὸν κόλασιν τῶν αἰσθησῶν του, προσεπάθει νὰ τὴν πυροκλήσῃ, νὰ τὴν ἀκηδεδνίσῃ, νὰ τὴν καταστρέψῃ!

Ἐνόμιζεν, ὅτι παρεδίδετο εἰς τὸς ἀγκάλας ἀγγέλου, καὶ παρεδόθη εἰς τὸς ἀγκάλας δαίμονος!

Ὡ! γιατί ὅταν πρόκηται κάποιος νὰ δώσῃ τὸ πολυτιμώτερον πρᾶγμα, ποῦ ἔχει, πῆν καρδίαν του, γιατί νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν νὰ διαβάξῃ ἐπάνω ἐπὶ τὸ ἀγαπημένον μέτωπον τὰς λέξεις «πιστὸς ἢ ἀπιστος»; Ἄλλ’ ἀλλοίμονον! μήπως καὶ ἄν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸ διαβάξῃ, θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τὴν ψυχὴν του;

Ἀκοῦστε τώρα ἕως πᾶν ἔφθασεν ἢ αὐτοθυσία τῆς γυναικῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἄνδρα.

Δὲν εἶναι μεγάλη θυσία, σὰς παρακαλῶ, νὰ θυσιάξῃ κάποιος καὶ τὸς θρησκευτικὰς του πεποιθήσεις, τὰς παραδόσεις, μὲ τὰς ὁποίας ἀνετράφη, ἐμεγάλωσε, διὰ ν’ ἀποκτήσῃ μιὰ καρδίαν;

Ἡ ὑπὴρέτρια ἢ καπεινὴ τὸ ἔκομεν αὐτὸ, θὰ νὰ συντρίψῃ καὶ τὸν τελευταῖον δισταγμὸν, τὸ τελευταῖον ἰμπόδιον, τὸ ὅπολον παρενετίθετο μετὰ τὸ ἑαίνου καὶ ἑαίνης!

Ἡ δὲ ἀμοιβὴ τῆς θυσίας; ἢ ἀπηνῆς ἐγκατάλειψις, ἢ μισορὰ προσδοσία, ὁ ἀνταφιασμὸς τῶν ὀνείρων της!

Κατὰ εἰς τὸν προδοτὴν τὸν κατακρασθέντα ἐνὸς σώματος, καὶ κατασυντρίψαντα μίαν ψυχὴν.

Μιὰ γυναῖκα, ποῦ προβαίνει εἰς τοιαύτας θυσίας, εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ μὴ ἔχῃ λεπτὰ αἰσθήματα; Ἄλλὰ τὸ κτήνος δὲν ἀπέβλεψεν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἐχρησιάζετο ἓνα σῶμα, διὰ νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ κατόπιν ὡς ἀχρηστον σκεῦος!

Ἀποτελειώσας τὸ καταστρεπτικὸν ἔργον του, ἐστάθη ἀγερώχως ἐπὶ τῶν ἔρειπῶν μιᾶς καρδιάς, ἐπὶ τῶν ἔρειπῶν τῶν ὁποίων αὐτοῦργος ἦτο αὐτὸς καὶ, γελᾶσας καταχθονίως, ἀνεσήκωσε τοὺς ὄμους του καὶ εἶπε πρὸς παραγορίαν τῆς συνειδήσεώς του:

— Τάχα, μήπως εἶμαι ὁ πρῶτος; ἓνα θῦμα περισσότερον δὲν σημαίνει τίποτε!...

Στὸν ἴσιο δρόμον τοῦ Γαλαῖα μιὰ γυναῖκα ἀπλῶναι δειλὰ τὸ χέρι της, ζητοῦσα τὸ ἔλεος τῶν διαβατῶν!

Ἐμπορεῖ νὰ πῇ κάποιος, ὅτι μοιάζει φάντασμα. Φάντασμα καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν ἐσφραδίν του! Κατωρθώσας νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ μετὰ δυσκολίας, τὴν ἐσλησίασα καὶ τὴν ἠρώτησα:

- Πῶς ἐγενεσ ἐσεῖ, μακομοῖρα;
- Μὲ ἀφήσε, μαζί μὲ τὸ παιδί!
- Καὶ ποῦ εἶναι τὸ παιδί;
- Στὸ ὄρφανοτροφεῖον!...

Κἀκεῖ ἤθελε νὰ προσθήσῃ ἀκόμη, μὰ ἡ φωνὴ της ἐπνίγη μέσα ἐπὶ τὸς λυγμούς της, ποῦ βιαιῶς ἀνεσήκωναν τὰ στήθη της.

— Τὸν παληάνθρωπον! ἐφώνησα.

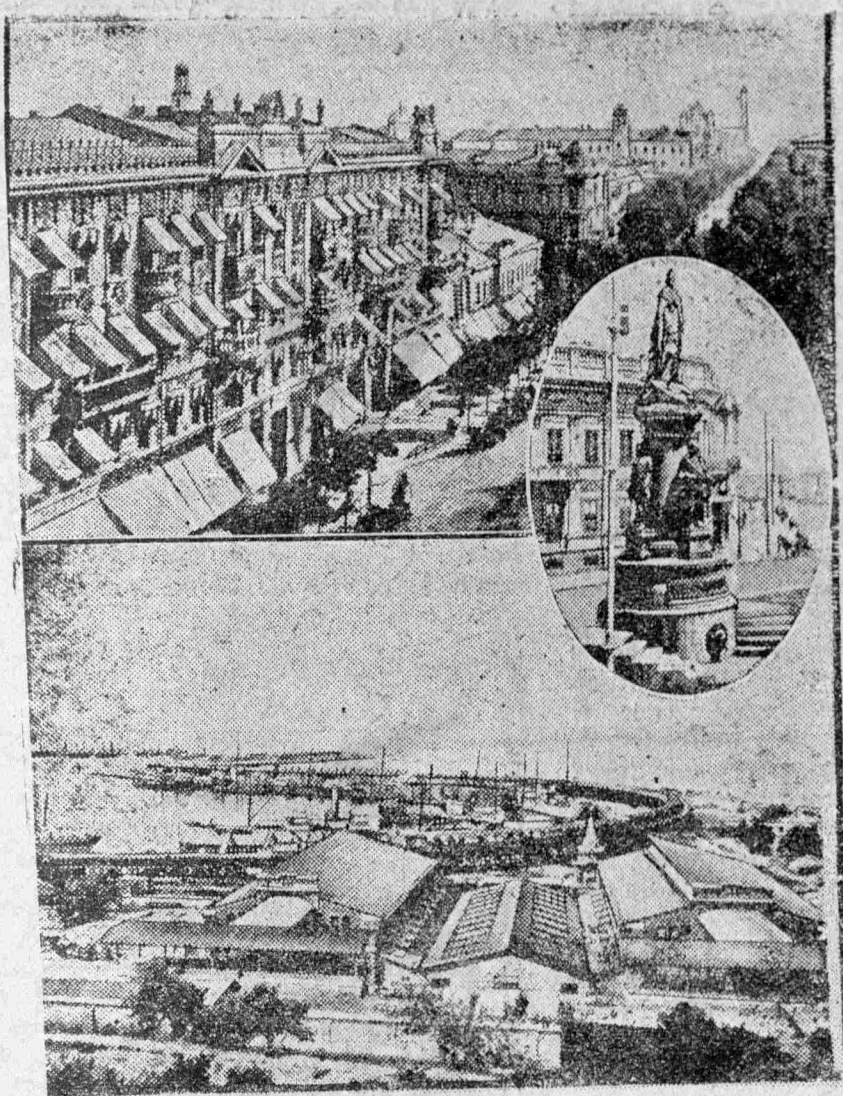
— Γιατί; Ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ μὲ καταλάβῃ! καὶ ἔπειτα μιὰ δούλα... Μόνον γιὰ τὸ παιδί, αὐτὸ δὲν θὰ τὸ συγκωρήσω ποτὲ!...

Καταλομβάνετε κύριοι; ἢ ἐρωμένη, μολονόνι θῦμα, συγχωρεῖ, διαμαρτύρεται δὲ ἢ μητέρα μόνον.

Πίσστε μου τώρα πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ περιδῷ κάποιος τὴν καλλονὴν αὐτήν, τὴν ἀποτυποῦσαν, τὴν λεπτότητα τῆς ψυχῆς τῆς κατόχου της; Πῶς; ὅταν εἶναι κτήνος! καὶ ἐπειδὴ κτήνη θὰ ὑπάρχουν πάντοτε, δὲν θὰ λείψῃ οὐ ἐπίσης καὶ τῆς τοιαύτης καλλονῆς τὰ θῦματα.

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ

Οἱ Γερμανοὶ ἐν Ὀδησσῷ.
Ἐπάνω: ὁδὸς Πρεοβραζίνσκαγια. — Ἐν τῷ μέσῳ: ἀνδριάς Αἰκατερίνης Β'. — Κάτω: λιμὴν τῆς Ὀδησσοῦ.

Περίεργοι τύποι
Ρώσων αἰχμαλώτων ἐν Μίνσκ.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἡ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Ἐνας μεγάλος εὐρωπαϊκὸς δημοσιογράφος, ὁμιλῶν περὶ δημοσιογραφίας, ἔλεγεν:

— Ἡ ἐφημερίς στηρίζει τὴν ὑπαρξίν της ἐπάνω εἰς δύο μεγάλους στήλους, εἰς τὴν εἰδησιν καὶ εἰς τὴν διάψυσιν· ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ εἰδησις, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ διάψυσις, πῶς θὰ ἐξοῦσε μία ἐφημερίς; θὰ εἶχε λόγον ὑπάρξεως; ὄχι βέβαια. Γράφω μίαν εἰδησιν, τὴν ὁποῖα ὁ κόσμος ἀπολαυστικώτατα, ἡ εἰδησις αὕτη εἶναι καταδικασμένη προκαταβολικῶς εἰς θάνατον, δι' αὐτὸ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὴν ἴδιαν στήλην καὶ μετὰ τὰ περὶ μεγάλα γράμματα τῆς τυπογραφικῆς κῆρας δημοσιεύεται ἡ διάψυσις της. Καὶ τὴν διάψυσιν, καθὼς καὶ τὴν εἰδησιν οἱ ἀναγνώσται τὴν ἐργόφθησαν ἀπλήτως. Αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἐφημερίδος.

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ σοφά, τὰ ἐνθουσιώδη σήμερον, ὅτε ἐκάθησα εἰς τὸ γραφεῖόν μου διὰ νὰ σᾶς γράψω τὸ χρονογράφημα. Κυρίαί καὶ κύριοι, εἰμι, ἀναγκασμένος σήμερον νὰ κάμω μίαν διάψυσιν, διάψυσιν μιᾶς εἰδήσεως, τὴν ὁποῖαν σᾶς ἐξέφουρησα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Εἰμι ἀναγκασμένος σήμερον νὰ σᾶς διακηρύξω:

— Ὅχι, ὁ χειμῶνος δὲν πέθανεν ἀκόμη καθὼς σᾶς ἔλεγα προχθές· ὁ χειμῶνος ἀνεστήθηκε, εἶχε πάθει μόνον νεκροφάνειαν καὶ τίποτε περισσότερον. Μᾶς ἐπαίξε μίαν φάρσαν.

Ἐχουν γίνει παρόμοιες φάρσες ἕως τῶρα πολλές. Δὲν εἶναι σπάνιοι οἱ ἰδιοτροποὶ ἀκείνοι, οἱ ὁποῖοι διέδωσαν, ἔτι ἀπέθανον, ὄχι γιὰ ἄλλο τίποτε, παρὰ διὰ νὰ δοκιμάσουν τοὺς ἀληθινούς φίλους των, διὰ νὰ ἴδωσιν ποῖοι τοὺς ἀγαποῦν καὶ ποῖοι θὰ χαροῦν ἀπὸ τὸν θάνατόν των.

Διαδίδουν, λοιπόν, ὅτι ἀπέθανον, αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουν τὰς ἐπι ἀποδείξει νεκρολογίας των, στέλλονται στέφανα, συλλυπητήρια τηλεγραφήματα, ἀλλὰ καὶ τρίβονται χεῖρα κρησινῶν, ἀλλὰ καὶ ἀνοίγονται στόματα κληρονόμων, ἀλλὰ καὶ ἀκονίζονται γλῶσσαι ψευδοφίλων.

Ὁ πεθαμένος, ὁ ἐνδιαφερόμενος, ἀπὸ μιά γωνιά ἀφανῆ παρακολουθεῖ ὅλα αὐτὰ καὶ χαίρει, διότι ἔτσι μετὰ τὸν θάνατόν του κατέρωθως νὰ μάθῃ, ἐπὶ τέλους, τὴν ἀλήθειαν.

Αὕτη εἶναι μιά φάρσα, ποὺ μερικοὶ ἰδιορρυθμοὶ καὶ ἐκκεντρικοὶ ἄνθρωποι τὴν ἔκαμαν.

Τὴν ἴδιαν φάρσαν μᾶς ἐπαίξε καὶ ὁ χειμῶνος.

Ἀμαξοστοιχίαι ἐν Φινλανδίᾳ, φέρουσαι πρὸς τῆς ἀτμομηχανῆς λευκὰ σημεῖα, εἰς ἐνδείξιν, ὅτι ἀνήκουσι τοῖς Φινλανδοῖς.

Δὲν ἀπέθανε, τὸ διέδωκε μόνον. Μερικαῖς ζεσταῖς ἡλιακαῖς ἀκτῖνες, δυὸ-τρεῖς μέραις κολοκαιρινῶς καὶ ὅλοι οἱ βιαστικοὶ ἄνθρωποι ἐνόμισαν, ὅτι εἶχε πεθάνει τελειωτικῶς καὶ ἀμετακλήτως. Ἐφορέθησαν τὰ ψιλὰ σκαρπινάκια, ἐκρημάσθησαν στὴν γκαρδαρόμπα τὰ βαρεῖα καλτὰ καὶ ἡ γούνης, ἐβγήκαν στὴ μέση ἡ ἄσπρες μπλοτζες, ἐφυγαν οἱ μαστανάδες, καὶ ἐβγήκαν στὸ δρόμο οἱ νεροπουληταὶ ἀντὶ τῶν σαλεπτοσήδων...

Ὅλα αὐτὰ μᾶς ἐπεισαν, ὅτι ὁ χειμῶνας εἶχε πεθάνει καὶ μερικοὶ — βιαστικοὶ δημοσιογράφοι — σὺν καὶ μένα, ἔτρεξαν νὰ συντάξουν τοὺς ἐπιηδείους καὶ τὰς νεκρολογίας των.

Ἄλλὰ τὴν ἐπάθωμεν ἄγρια. Ἡ νεκροφάνεια δὲν διήρκασεν ἐπὶ πολὺ καὶ σήμερον, ποὺ γράφω, δηλαδὴ τὴν 15 Μαρτίου, πέντε δηλαδὴ ἡμέρας μετὰ τὴν ἐαρινὴν (;) ἰσημερίαν, τὸ χιόνι πίπτει ὀρηκτικῶς, τὸ κρῦο εἶναι δυνατόν, τὸ θερμομέτρον κατεβασμένο φοβερὰ καὶ ἐκλήθησαν εἰς βιαστικὴν ἐπιστράτευσιν ἡ παλῆδες γαλότσες, τὰ παλτὰ, τὰ μποτίνια. Ἡ σβυσμένη σόμπα ἀναψε, τὸ σοῦϊ, τὸ σαλέπι καὶ τὰ κάστανα παρουσιάσθησαν ἐκ νέου καὶ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ τελείως χειμερινὸν περιβάλλον, μὰ ἡ βιτρινες τῶν καταστημάτων, ποὺ ἀέλωσαν πρῶτα τὰ ψαθάκια, ἀποτελοῦν τὴν φρικωδεστέρην εἰρωνεῖαν.

Τι νὰ γίνῃ! τὴν ἐπάθωμεν. Ἄλλὰ μὴ φοβῆσθε ἄλλη φορὰ δὲν τὴν ξαναπαθαίνω αὐτὴν τὴν φάρσα, ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἴδῃτε νὰ σᾶς γράψω τὸν «θάνατον τοῦ χειμῶνος» ἐνωρίτερα ἀπὸ τῆς 15 Ἰουλίου.

ΒΑΣΙΛΙΑΔΗΣ

(συνέχεια από σελ. 174)

Η Κλαίρη δὲν θὰ τὸν ἠπειλαί πλέον, δὲν θὰ τὸν κατηγοροῦ, ὁ δολοφόνος ἔλαθεν ἐν σῶμα καὶ ἐν ὄνομα. Ἐκεῖνος ποῦ εἶχε φωνάσει, ἔλαθε διὰ τοῦ τόμου πλέον ἐν ὄνομα ὀνομάζετο Χρῆστος Ραμπέρ.

Ὅλα ἦσαν θριαμβευτικά παρὰ τῷ Μορτάλ, ὅλα ἐστολίζοντο μὲ τὸν ὑπεροπτικὸν θρίαμβον τῆς δυνάμεως· τὸ βλέμμα του, ἡ φωνὴ του, αἱ χειρωναμίες του. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐσπινθηροβόλει, ὠμίλει, διηγείτο, ἐξοριετὸν εἰς τὸν ἄνεμον τὰς ἐντυπώσεις τῆς χαρᾶς του, ἐνῶ ἡ Κλαίρη, ἀκίνητος, διατελοῦσα εἰς τὴν κατάστασιν ἐμείνην τῆς συντριβῆς, ἐκλίπε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμενε σιωπηλή. Τέλος, ὅταν ὁ Δανιὴλ ἀτελείωσεν ὅσα εἶχε νὰ εἰπῇ, ἐκείνη ἐσηκώθη, ἀρῆκε τὸ κάθισμά της καὶ ὄρθια τῷ λέγει:

— Δοκίμω, γαί, ἠπατήθη! Ὁ φονεὺς ἀεκαλύφθη, ἔχει καλῶς! Δὲν θὰ προφῶσω πλέον ἐμπρὸς σου τὸ ὄνομα τοῦ Λαβερδάμ. Ὁ Χρῆστος Ραμπέρ κατηγορήθη καὶ καταδικάσθη, αὐτὸ φθάνει. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ κατακλιεὶ δὲν λύσει μετὰξὺ μας μίαν ὀδνηρᾶν κατάστασιν. Ἐάν ὑπῆρξα ἱκανὴ νὰ σὲ ὑποπτεῦθῶ, τοῦτο προέρχεται, διότι προσεβλήθη καὶ ἐκτυπήθη κατάκαρδα. Μὲ κατηγοροῦσες, ὅτι ἠγάπησα τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν, πράγμα τὸ ἐποιοῦν ἀπείλει προεβολὴν, καὶ ἐγὼ σὲ κατηγοροῦσα, ὅτι ἐσκάτωσες, τοῦθ' ἔπερ ἀποτελεῖ προσβολὴν μεγαλειτέραν. Ὅταν τοιαῦται σκέψεις ἐμβαίνουν εἰς τὸ πνεῦμα, κινεῖ σημαίνει, ὅτι εἰς τὰς καρδίας ἐνεφυλλοχώρησαν μεγάλα

καὶ ἀνεβίηλα μίσση. Μὴ ζητήσῃ, λοιπόν, νὰ ἐπανορθώσῃς, εἰς εἶναι ἀνεπανόρθωτον. Θὰ μείνωμαι, κύριε, ὁ εἰς ξένος πρὸς τὸν ἄλλον, καίτοι θὰ ζῶμεν ὁ εἰς εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἄλλου. Θὲ εἰμεθα, ἐν τούτοις, χωρισμένοι διὰ τῆς βαθείας ὀδύσσου, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν τοιαῦτα ὑπόνοιαι ἔχουν ἐκπηδήσει. Ἀρέσκομαι νὰ πιστεύω, ὅτι μὲ θεωρεῖτε τιμίαν γυναῖκα· πρὸ ὀλίγου ἔμαθα, ὅτι δύναμαι, ὅτι ὀφείλω νὰ πιστεύω εἰς τὴν ἀθωότητά σας. Ὅτε δὲν ἔχομεν τοῦ λοιποῦ νὰ ἐπιρρίψῃ ὁ εἰς κατὰ τῷ ἄλλου ὀργὴν καὶ ἀπειλᾶς.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῆτε μὲ αὐτὸ;
— Ὅτι φέρω τὸ ὄνομά σας, κύριε, ἀλλὰ ὅτι δὲν εἶμαι πλέον γυναῖκα σας!

— Μὰ! εἶπεν ἐκεῖνος, αὐτὸ εἶναι μία ἰδιοτροπία!

— Δὲν σᾶ; ἀγαπῶ, εἶπεν ἡ Κλαίρη βραδέως, καὶ ἐν και μόνον πράγμα συνδέει τὴν μίαν πρὸς τὴν ἄλλην τὰς δύο ὑπόψεις; τὸ καθῆκον.

— Λοιπόν, ἀπήντησεν ὁ Μορτάλ μὲ πνευματώδη αὐθάδειαν, θὰ ὑπομείνω μέχρι νεωτέρας διαταγῆς σας!

Ἐννοεῖ ὁ Μορτάλ, ὅτι ἡ συνμίλια ἐκείνη ἦτο δυσκόλος καὶ ἄχληρὰ δι' αὐτὸν καὶ ὅτι κατ' αὐτὴν δὲν ἠδύνατο νὰ παίξῃ ἀξιοπρεπῆς πρόσωπον. Δι' αὐτὸ ἐσταμάτησεν ἐκεῖ τὴν συνομιλίαν ἀποτόμως καὶ ἐβῆκεν εἰς τὰ διαμερίσματά του, ὅπου, ἀνάκειν ἐν νέον ποῦρο, ἤρχισεν νὰ σκέπτεται.

Εἶπεν εἰς τὸ βῆθος τῆς καρδίας του πικρὸν θυμὸν καὶ ἤθελε νὰ δαμάσῃ, νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν Κλαίρην, τῆς ὁποίας ἡ ἀκαμπτος οκληρότης ὠγκοῦτο περισσόφρον. Ὁ ἐγωϊσμός του καὶ ὁ ἔρως του, ὁ ἔρως αὐτός, ὁ ἀποτελούμενος ἀπὸ ἀδυστοῦν δίψαν, διεμαρτύρητο καὶ ἐπαρτεταί. Κατηγορεῖ ἑαυτὸν, ὅτι δὲν ἐξηνάγκασε τὴν Κλαίρην εἰς τὸ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην. Πῶς! δὲν ἦτο, λοιπόν, ὁ παντοδύναμος κύριος ἐκεῖ μέσα;

Ἐπειτα ὁ Δανιὴλ, κἀμνον μίαν ἀνασκοπὴν τοῦ παρελθόντος, παρηγορεῖτο, λέγων καθ' ἑαυτὸν, ὅτι εἶχε διαχειρισθῆ πολὺ καλῶς τὴν ἐπόθεσιν. Αὐτὴ ἡ ἐνδόμυχος ἱκανοποίησις τοῦ ἀπαπέφερε τὴν

φαιδρότητα καὶ τὴν ἡρεμίαν τῆς ψυχῆς του· δι' αὐτὸ μάλιστα καὶ τὸ ἴδιο βράδυ παρευρέθη εἰς τὴν πρῶτην παράστασιν μιᾶς ὀπερέττας εἰς ἓν μικρὸν θέατρον. ἔπου κατὰ τὰ διαλείμματα μετὰξὺ τῆς πολιτικῆς καὶ τῆς μουσικῆς ὀμίλου καὶ διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Χρῆστου Ραμπέρ.

Ἡ εἰδήσις τῆς καταδίκης τοῦ Ραμπέρ διεδόθη ταχύτατα. Τὸ δημόσιον, διασπασμένον ἀπὸ δραματικὰ ἐπεισόδια, εἶχεν ἀπατηθῆ εἰς τὰς προσδοκίας του. Κατὰ τὴν κρῆσιν του, ὁ Χρῆστος εἶχεν ὁμολογήσει πολὺ γρήγορα. Δὲν ἐμεσολάβησεν ἄγῶν, οὔτε περιπέτειαι, οὔτε ἐπεισόδια μεγάλα κατὰ τὴν διαδραμασίαν. Ὁ Χρῆστος Ραμπέρ ἔπειτα τὸν τράχηλον ὡς ἓνας κοινὸς κακοῦργος, ὁ ὁποῖος ἔλαττει, ὅτι θὰ εὖρη ἐν τῇ ὁμολογίᾳ τοῦ ἐγκλήματός του μίαν ἐλαφρυντικὴν περιπτώσιν.

Δὲν ὑπεστήριξε τὸν ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ παροδόθη ἡ δίκη του, τὴν ὁποῖαν ἠλπίζον, ὅτι θὰ ἐκὺς παρῆκε κάποιαν συγκίνησιν, διεξήχθη ταχύτατα καὶ ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας ἐδικάσθη καὶ ματεδικάσθη!

(ἀκολουθεῖ)

Μὴ σκέπτεσθε ἀπὸ πῶρον κατὰσχημα νὰ προμηθευθῆτε τὰ βούτυρά σας.

Σημα καταστήματος.

Τὰ μόνυ εἰδικὰ τοιαῦτα εἶναι τὰ ἐν Γαλατῶ (ὁδὸς Χαλῆλ Πασσὶ καὶ ὁδὸς Τούναλ) καὶ Πάραν (πλατεῖα Τούναλ) καταστήματα ἐμπιστοσύνης τοῦ κ. Κ. ΖΑΧΟΠΟΥΛΟΥ, ὅπου ὑπάρχουν βούτυρα μαγειρικῆς, ὡς καὶ φρέσκα τῆς ἡμέρας, διαφόρων ποιότητων, εἰς τιμὰς εὐθηνὰς καὶ προσιτὰς εἰς ὅλους, δηλ. ἀναλόγως τοῦ χρήματος, καὶ θὰ διαθέσῃτε, θὰ εὖρετε καὶ τὰ βούτυρά σας, ὅλα καλὰ, εὐγευστα καὶ καθαρά.

(συνέχεια από σελ. 122)

— Ἄς φύγωμεν, ἀπήντησεν ὁ Μονταρέ, σύρων αὐτόν.

— Ἀλλὰ ἀπὸ ποῦ θὰ περάσωμεν; ὁ δρόμος εἶναι κλεισμένος ἀπ' αὐτούς.

— Ἀπ' ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, δειμνύων εἰς αὐτὸν ἓνα σιδηρῆνιο σχοινί, τὸ ὁποῖον ἦτο δεμνόμενον ἕως τὸ ἔδωρος.

— Ἀπ' ἐδῶ; ἐφώνησεν ὁ ἱεραπόστολος κατὰ πληκτος.

— Χρειάζεται θάρρος, δὲν πρέπει νὰ διατάσωμεν. Ὁ Τηλέμαχος εἶναι κάτω καὶ μᾶς περιμένει.

— Κοί σὺ πῶς θὰ καταβῆς;

— Μὴ ἀνησυχῆτε δι' ἐμὲ, βασταχθῆτε καλὰ καὶ γλιστρήσατε. Θὰ καταβῆτε πολὺ εὐμορφα.

Αὐτὸ καὶ ἐγίνε. Μόλις δὲ ἐφθασεν εἰς τὸ ἔδαφος ὁ Τηλέμαχος ἔτρεξε, τὸν ἐκράτησεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς τοῦ ἀθλητικὸς δῆμου του καὶ τὸν ἔτρεξε πρὸς τὸ δάσος.

Ὁ Ἑρρίκος παρηκολούθει ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ Τηλεμάχου ἀπὸ τὸ ὕψωμα, ὅταν μίαν σφαῖρα ἐσύριζεν εἰς τὰ αὐτιά του. Ἐστράφη καὶ εἶδαν, ὅτι ὁ συμπατριώτης του φύλαξ καὶ οἱ σύντροφοί του ὑποχωροῦσαν. Νὰ τοὺς φθάσῃ ἦτο ἀδύνατον, ὁ Φαγιάλ καὶ οἱ ἄνθρωποι του ἦσαν κύριοι τοῦ πεδίου καὶ ἐνῶ ὁ Ναγκέκο καὶ ὁ Ζάνε ἐρρίπτοντο πρὸς τὸ παράπηγμα, διὰ νὰ πάρουν τὸν ἀγκάλωτον, ὁ Φαγιάλ καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἔτρεχον πρὸς τὸν Ἑρρίκον φωνάζοντες:

— Σκοτώσατέ τον!

Μόνος ἐναντίον τῶσων ὁ Ἑρρίκος δὲν ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ ἄλλο μέσον σωτηρίας ἀπὸ τὴν φυγὴν. Δὲν ἠκολούθησεν ἐν τούτοις, τὸν τρόπον τῆς φυγῆς τοῦ θεοῦ, διότι ὁ κίνδυνος ἦτο τώρα με-

γαλίτερος. Ἀφέθη εἰς τὸ κρανὸς καὶ ὀλίσθησ' μόλις ἐφθασεν εἰς τὸ ἀπίπεδον, ἔτρεξε μὲ εὐκαμφίαν σκυροῦν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐφύγεν ὁ θεὸς του μὲ τὸν Τηλέμαχον.

Τοὺς συνήντησεν κοντὰ εἰς τὸ μέρος, ὅπου εὕρισκετο ὁ Στρατεμβεργ καὶ οἱ ἄνθρωποί του.

— Ἄς τρέξωμεν, τοὺς λέγει εἰς τὴν λίμνην τῶν Καστόρων, διότι θὰ μᾶς κυνηγήσουν καὶ δὲν ἔχομεν ἀρκετὰς δυνάμεις διὰ νὰ ἀντισταθῶμεν.

Δύο ἄνδρες ἔβαλαν τὸν ἱεραπόστολον νὰ καθῆσθαι ἐπάνω εἰς τὸ κουφέκιον των, τὰ ὁποῖα ἐκράτηον καθῆς ἀπὸ κάθε των ἄκρην καὶ ταχεῖς ἔτρεξαν πρὸς τὴν λίμνην. Ὁ Φαγιάλ προσεπάθησε νὰ τοὺς φθάσῃ, ἀλλὰ ἡ νύκτα ἦτο τόσον σκοτεινὴ, ὥστε ἐφοβεῖτο μὴ πέσῃ εἰς παγίδα δι' αὐτὸ ἀπέστρεψεν εἰς τὸ ὄρυχειον, καταρῶμενος θεοῦ καὶ δαίμονας.

30.—Νεαὶ ἀπόψεις.

● Δόυλ, ὁ Κράνστον καὶ ἡ συντροφία του ἐδαικνον εἰς τὸ διαμερισμά των, ὅτι ἡ φήμη τῆς φυγῆς τοῦ ἱεραποστόλου, ὡς ἐκ θαύματος ἀπελευθερωθέντος, τοὺς ἐτάραξε κατὰ τὴν ὄραν ἀκριβῶς τῶν ἐπιδορπίων.

Οἱ ἀρχηγοὶ αὐτοὶ τῆς ἐταιρίας ἔμειναν κατὰ πληροῦ ἐνόμισαν, ὅτι εἶχον προδοθῆ ἀπὸ τὴν πλειονότητα τῶν ἐργατῶν των.

Ἐ Δόυλ, μόνος ἐξ αὐτῶν, ἐπέδειξε κάποιαν ἀμεροληψίαν καὶ εἶπε:

— Κύριοι, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν ἀξίαν τῶν ἐχθρῶν μας. Αὐτὸς ὁ Μονταρέ δὲν εἶναι κοινὸς ἄνθρωπος, ἰδοῦ, ὅτι διὰ δευτέραν φοράν μᾶς διαφεύγει καὶ τὴν φορὰν ταύτην τὸ κατόρθωμά του εἶναι σέβασρον· δὲν θὰ ἀγοράσωμεν πολὺ φθηνὰ τὴν ζωὴν του καὶ δι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω νὰ ἐλθῶμεν εἰς συμβιβασμόν.

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ μὲ τόνον σοβαρόν, ἀπεσύρθη. Οἱ ἄλλοι ἐπέρασαν τὴν νύκτα φιλονεικούντες καὶ μόλις τὰ ἐξημερώματα ἔμειναν σύμφωνοι ἐπὶ τῆς ἀτάσεως, τὴν ὁποῖαν ἔπραξε νὰ ἀκολουθήσουν. Τὸ βράδυ ὁ Ασμπλάν καὶ ὁ Μιλλὺ παρουσιά-

σθησαν πρὸ τοῦ περιβόλου τοῦ λατροῦ καὶ ἐζήτησαν νὰ ὀμιλήσουν πρὸς τὸν Μονταρέ.

Ὁ Ἑρρίκος δὲν ἠθέλησε νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸ μέρος των καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μὴ διαπιστώσουν οἱ ἐχθροὶ του τὴν ἀδυναμίαν τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα διαθέσῃ δι' αὐτὸ, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν λατρόν, ἔσπευσε νὰ τοὺς συναντήσῃ ἔξωθεν τοῦ περιβόλου.

Ὁ Μιλλὺ πρῶτος ἔλαθε τὸν λόγον. Εἶπεν, ὅτι ἦτο ἐξουσιοδοτημένος νὰ προτείνῃ ἓνα συμβιβασμόν, ὁ ὁποῖος θὰ ἀπεξημίονε τὸν ἱεραπόστολον καὶ τὸν ἀναψιὸν του δι' ἐνὸς σταθεροῦ εἰσοδήματος, τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον θὰ συναζήτουν.

Πλὴν δὲν εἶχε προφέρει τοὺς πρώτους ἀριθμούς, ὅτε ὁ Λόουαλ ἐφθασε μὲ τὴν κόρην του. Ἐκείνη μὲν ἐφοβεῖτο μήπως ὁ μνηστήρ της πέσῃ εἰς κάποιαν παγίδα, ὁ ἄλλος ἐφοβεῖτο μήπως ὁ Μονταρέ δὲν ὑποστηρίξῃ ἐπαρκῶς τὰ κοινὰ των συμφέροντα.

Ὅταν εἶδεν ὁ Μιλλὺ, ὅτι ἐπεμβαίνει ὁ τραπεζίτης, ἀταράχθη, πλὴν κατῳρθωσε νὰ συγκρατηθῆ καὶ τοῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα, ἐκφραζὼν τὴν χαρὰν του, διότι τὸν ἔδλεπε.

(ἀκολουθεῖ)

ΖΗΤΕΙΤΑΙ πρὸς ἀγορὰν ὁ 34ος τόμος τοῦ «Annuaire Oriental» (1914). Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΤΟΥΡΚ - ΤΑΤΛΗΣΗ

Γλυκύσματα διάφορα, τσοκολάτες, μπουλαμάδες κλπ.

προϊόντα γνήσια ἐκ σταφυλῶν τοῦ ἐν Οὐσα ἀπ' ἐργοστασίου ΦΟΥΑΤ καὶ Σας εὕρισκονται παρὰ τοῖς κυρίοις

Γ. Δημητριάδῃ καὶ Γ. Ἀντωνιάδῃ, ἐν Πόλει, Βαλὺκ Παζάρ, Τιαστοιλάρ, 209 καὶ 155.

Τηλέφωνον: Σταμπούλ, 540.

Ὁ ἀπαξ δοκιμάζων αὐτὰ, ἀδύνατον νὰ μὴ γίνῃ ταντικὸς ἀγοραστής.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΔΖΑΖΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ἐξέχουσα φυσιογνωμία τοῦ βαθένοῦ εἰς κρίσεις δικηγόρου καὶ τοῦ σάφρονος πολίτου Φίλιππου Δζαζοπούλου, ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς μεταβλήθη τελείως εἰς σποδόν.

Τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ, σὺν τῇ βαρυνθεισῇ καὶ κλήμονι κήρᾳ, δικαίως θρηνεῖ περιδαικτος καὶ ἡ κοινότης Τζιβαλίου, ἧς ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἐστρατήθη ὁ μόνον τοῦ ἑταίρου προέδρου τῶν Ἐκπαιδευτηρίων αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τοῦ καλλίστου εἰς τὰς διαφόρους κοινοτικὰς ὑπηρεσίας συνεργάτου τῆς.

Δι' αὐτὸ ἐλάχιστον φόρον τῆς πρὸς τὸν ἐκλιπόντα ἀνδρα εὐγνωμοσύνης αὐτῆς ἀποτίουσα ἡ κοινότης Τζιβαλίου κατὰ τὴν κηδείαν αὐτοῦ, γενομένην τὴν 12ην Μαρτίου, ἀπέδωκεν εἰς τὸν σπυτὸν νεκρὸν τὰς μεγαλειτέρας τῶν τιμῶν, διακόψασα, συμφώνως πρὸς τὸ δημοσιευθὲν ψήφισμα, ἐπὶ διήμερον τὰ μαθήματα τῶν σχολῶν, ψηφίσασα τὴν ἐπὶ 3 εἴτη εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ παροχὴν εἰδικοῦ γασμάτος εἰς τοὺς τροφίμους τοῦ συσσιτίου καὶ ἀναθεῖσα τὴν ἐπὶ καταθάσει τοῦ τιμητικοῦ στεφάνου προσφώνησιν ἐξ ὀνόματος αὐτῆς τῷ ἐλλογίμῳ διευθυντῇ τοῦ Ζαφειροπούλου Ἀρραναγωγίου κ. Λεωνίδα Γ. Γιασιμακοπούλου.

Ἐκφράζοντες τὰ θερμὰ ἡμῶν πρὸς τὴν βαρυνθεύσαν οἰκογενεῖαν τοῦ ἀειμνήστου καὶ τῇ κοινότητι Τζιβαλίου συλλυπητήρια, διαπύρους τῷ πανοικτιζομένῳ Θεῷ ἀναπέμπομεν εὐχὰς ὑπὲρ τῆς εἰς χώραν ζώντων κατατάξεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

Καὶ τὸ προσωπικὸν τοῦ τε Ἀρραναγωγίου καὶ Παρθαναγωγίου τῶν Ἐκπαιδευτηρίων Τζιβαλίου κατέθηκε στεφάνους μετὰ καταλλήλου προσφωνήσεως.

Ἡ ἀπὸ μέρους τῆς κοινότητος ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Ἀρραναγωγίου κ. Λ. Γ. Γιασιμακοπούλου γενομένη προσφώνησις, ἔχει ὡς ἑξῆς :

Σεβαστὲ νεκρέ,

Με καρδίαν κατάφορτον πένθους βαρέος καὶ ὀφθαλμοῦς ὑπερπλήρους κυρίων δακρύων, ἡ κοινότης Τζιβαλίου διὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῆς προσάχεται πρὸ τοῦ σπύτου σου, ὅσους ὑπῆρξας δι' αὐτὴν πάντες πιστὸς στρατιώτης εἰς τὰς διαφόρους αὐτῆς ὑπηρεσίας, εἰς τὰς ὁποίας ἐκάστου σε ἐκάλει, ἵνα καταθέσῃ τὸ ὕστατον δειγμα τῆς πρὸς σε εὐγνωμοσύνης τῆς.

Τὸ ἀφθονον ρεῖμα τῶν σοβαρῶν σκέψεων καὶ κρίσεων ἀνεκώπει πλέον, ἢ θαυμαστὴ στήλη τῆς ἰσχυρᾶς ἐπιβολῆς ἐκρημνίσθη ἤδη καὶ ὁ μέγας ὄγκος τῆς ἰλαρᾶς μεσοπαθείας ἀνεκώπη παντελῶς ἢ δὲ κοινότης Τζιβαλίου δὲν θά εἴη πλέον εἰς τὴν διάθεσιν τῆς τὸν πρόθυμον ἐν παντὶ συνεργάτην αὐτῆς Φίλιππου Δζαζοπούλου.

Πρὸ τοῦ φοβεροῦ πλῆγματος καὶ τῆς ἀνεπανορθώτου ἀπώλειας, ἡ κοινότης ἡμῶν, ὅς ἐν τῆς κατεχούσης αὐτὴν ζωντᾶς συγκινήσεως, περιορίζεται, ὅπως, στεφανοῦσα δι' ἑμοῦ τὴν σπυτὴν σοφόν σου, ἀναπέμψῃ πρὸς τὸν Μέγιστον Πατέρα τὴν θερμὴν εὐχὴν, ἵνα τὴν μὲν ψυχὴν σου κατατάξῃ ἐν κόλποις δικαίων, εἰς δὲ τὸν νεκρὸν σου παράσχῃ κούφην τὴν γῆν καὶ καταπέμψῃ τὴν ἀνεξάντλητον Αὐτοῦ παραμυθίαν τῇ βαρυνθεύσῃ οἰκογενείᾳ σου.

Αἰωνία σοῦ ἢ μνήμη.

ΒΙΟΠΟΙΗΣΙΣ

Πρὸς τοὺς καταναλωτὰς οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Ὅσοι θέλετε νὰ δοκιμάσετε γνήσια κρασιά καὶ εὐγευστα ρακιά, ἀποταθῆτε εἰς τοὺς κύριους Θεωδὸν Παπαζιῶγαν καὶ Ἰωάννην Νομιμόν, ἐν Μικρῷ Ἐθνικῷ χάν, ἀριθμ. 17, Γαλατᾶ. Περὰ τοῦς ἰδίους εὐρίσκονται κονιάκ παλαιὰ εἰς φιάλας καὶ εἰς βαρέλια, καθὼς καὶ λικὲρ ἠγγυημένα εἰς φιάλας κατ.

Τὸ Ἀνατολικὸν μέτωπον, μετὰ τὴν σύναψιν τῆς εἰρήνης.

ΣΥΜΠΑΘΕΙΑΙ ΠΡὸς τὸ ΑΘ' ΟΛΑ

- Ὁ κ. Ἰγνάτιος Ἀρμενάκης Χορμᾶς, εἰς κέμπτον κατέλογον τὴν δ. Ἀριάδην Α. Δεσῖλλα (ἐν Πέραν), τὸν κ. Γεώργιον Μαυρουδῆν τοὺς κ. Ἀδελφεοὺς Χρήστου Ἰωσηφίδου τὸν κ. Λάζαρον Προδ. Γιοβόλογον Χαρὰλ. Σμιθ Ἰωάννην Σ. Δημέπουλον (ἐν Γαλατᾶ). Οἱ μικροὶ Γεωργος καὶ Ἀδης Στ. Ἀγγαλίδαι τὴν δ. Ἀριάδην Κ. Ἀγγαλίδου (ἐν Μακροχωρῷ). τὸν κ. Ἀναστάσιον Π. Λαλεκέπουλον

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΔΗΜΟΣ

ἐν Γαλατᾶ, ὁδὸς Παρριμι-καζέρ, ἀριθ. 15. πλαισίως τοῦ Κοκαρετίφ.

Τὸ κατάστημα «Comptoir de Sondure Autogène et d'Acétylène» διαλυθὲν, ἐν-συσυγκροτήθη ὑπὸ τὴν ὡς ἀνω ἐπωνυμίαν καὶ διεύθυνσιν. Συγκόλλησις δι' ἀσετυλίνης παντὸς εἶδους μετάλλων.— Λάμπαι, φανάρια, λυχνίαι μεταλλείων, παντὸς εἶδους ἐξαρτήματα φωτισμοῦ δι' ἀσετυλίνης.— Πλουσία συλλογὴ ἠλεκτρικῶν εἰδῶν εἰς λογικὰς τιμὰς.

Διὰ κορσεδες πολυτελείας, κορσεδες ὑγιεινοῦς, ζώνας καὶ κοιλιοδέσμους διὰ ἐγκύους κυρίας, εἰς τὴν δεσποινίδα

ΜΑΡΙΑΝ ΚΑΣΑΠΟΓΛΟΥ

εἰδικὴν καὶ συστημένην ἀπὸ ὄλους τοὺς ἰατροὺς τῆς πόλεως μας.

Ὁδὸς Μαργαρίτ, ἀριθμὸς 1ηίε, ἀπέναντι τοῦ Συλλόγου.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀρραβῶνες.— Τὴν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν ἐν Πέραν ἐν στενωτάτῳ οἰκογενειακῷ κύκλῳ οἱ ἀρραβῶνες τοῦ καλλίστου καὶ φερέλιδος νέου κ. Ζαφειρὸν Ζάμπογλου μετὰ τῆς ἑπιχαρίτου καὶ εὐγενοῦς δ. Ἀναστασίας Σαυροῖδου. Εἰς τὰς δύο αὐτὰς παρρησιασμένας ὑπάρξεις εὐχόμεθα εὐχαίαν τὴν στέψιν καὶ πᾶν ἀγαθόν.— I. A. Z.

Θάνατος.— Καθὼς ἡ μόλις γεννηθεῖσα ἀνοιξὶς ἐκέμφθη ὑπὸ τὸ φύσημα τοῦ ἀγρίου βορρᾶ, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ ἀνοιξὶς, ἡ ὁποία ἦν εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ἀκατεργῆνης Α. Μιχαηλίδου, ἔθεσαν ὑπὸ τὸ δρέπανον τοῦ θανάτου. Νόσος ἔβλεπε τὴν ἀκέρησαν ἐν Ἀντιγόνη, παρὰ τὰς περιβάλλουσας οἰκίας καὶ συγγενῶν, τὸ Σάββατον, ἐν ἡλικίᾳ 28 εἰτῶν. Αἱ ἀρεταὶ καὶ αἱ χερίτες ἐκόσμησαν τὴν κόρην ἐκθόνως· διὰ τοῦτο παρὰ τὸ λευκὸν τῆς φέρετρον συνεσπεντρώθησαν, συμμεριθεύσας τὴν θλίψιν τῶν γονέων καὶ ἀδελφῶν αὐτῆς, οἱοὶ τῆς Ἀντιγόνης οἱ κάτοικοι. Εἰς τοὺς πεπρωμένους τὴν ἀπώλειάν τῆς ἀπευθύνω τὰ συλλυπητήριά μου, τῇ μεταστάσει δὲ εὐχομαι τὴν γαίην κούφην.— Μαρία Γεωργαλίδου.

Ζωοτικὸν Τετυκέλιον.— Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένοντο ἐν Τετυκέλιῳ τὰ ἐγκαίνια τοῦ νεοσυστάτου αὐτόθι συσσιτίου. Μετὰ τὴν κληρικὴν λειτουργίαν, ἐβράλη ἐν τῷ περιδῶλῳ τοῦ νεοῦ, πρὸ τοῦ νεοδμήτου μαγειρίου τοῦ συσσιτίου, καταυτυκτικώτατος ἀγιασμός, ἐν μέσῳ πολλοῦ κόσμου, μεταξὺ τοῦ ὁποίου ἀρκατοὶ ξένοι ἐκ Πέραν καὶ τῶν πέριξ προαστείων. Ἀμέσως κατόπιν ἤρξατο ἡ διανομὴ τοῦ πρώτου φαγητοῦ, ἀποτελουμένου ἐκ τοστιματώτης φασουλόσουπας, εἰς διακόσια περίπου πρόσωπα, ἐπιστατούσης εἰς τὴν διανομὴν τῆς κ. Στ. Μουσιᾶδου μετὰ τῶν δεσποινίδων Εἰρ. Μαρίνου καὶ Μαγ. Γεωργαλλου. Μετ' ὃ ἔπειτα τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἀνήλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Παρθαναγωγείου, κεκοσμημένην διὰ κολυμβίων ταπήτων καὶ τροπικῶν φυτῶν, ὅπου ὁ πρόεδρος τοῦ συσσιτίου κ. Ἰωάννης Παπαδόπουλος, μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὸν γλαφυρότητος ἐξέφωνησε τὸν πάνηγυρικὸν τῆς ἡμέρας, συγκινήσαντα τὸ ἐκπροατήριον. Ἡ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἐκταπτος ἐπιτυχία τῆς τελευταίας καὶ ἡ προθυμία, μετ' ἧς πάντες, ἀγχώριοι τε καὶ ξένοι, ἐσπευσαν νὰ συνδράμωσι τὸ συσσίτιον, ἀποτελοῦσαι σθερεὰ ἐγγύγια παρὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ φιλοπνεύστου αὐτοῦ σκοποῦ.

Ὅσοι πάσχετε ἀπὸ τοῦ στομάχι καὶ τὰ ἔντερα, ἀποταθῆτε εἰς τὸν εἰδικὸν στομαχολόγον ἰατρὸν

ΜΑΜΜΕΛΗΝ

Πέραν, ὁδὸς Θεάτρου, ἀριθμ. 11. Ἀρχεται 2-5 μ. μ.— Τηλέφ. Μπέργιουλου 2275.

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΚΑΙ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΡΑΡΡΑ ΚΑΝΤΖΛΕΡ

Πέραν, ὁδὸς Πόσσας, ἀρ. 5.

Μαγειρικὴ οἰκογενειακὴ.— Ποτὰ ἐκλεκτὰ καὶ μεζέδες ἐκλεκτοὶ εἰς τιμὰς προσιτὰς.— Ἀποθήκη τοῦ ἐν Χαϊδάρ-πασᾶ ἐργοστασίου Malakaffeerfabrik Hermann Hiegel.

Καφὲς ἐν κριθῆς λεπτοαλεσμ. τῶν 100 καὶ 200 γραμ. εἰς πακίτα > ἀνάμικτος > ἀπὸ οὔκα > μὴ ἀλεισμένος > 320 γραμ.

Εἰς τὸν ἀγοράζοντα ποσὸν 5 χιλιωγρ. δρίζονται τιμαὶ χονδρικῆς πωλήσεως.

Γνήσιοι οἶνοι καὶ οἰνοπνευματωδῆ ποτὰ, πρὸ-ελεῦσεως Γανοχώρων, εἰς τιμὰς συγκριταβανικὰς, εὐρίσκονται εἰς τὰς φηρισμένας ἀποθήκας

ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ ΦΩΚΙΑΟΥ

ἐν Γαλατᾶ, Φερμεντελίε, 102. Ὅσοις θέλει τὴν ὑγίαν του, ὅγ τὸ προσεφῆς

Ο νέος άρμοστής τών Βαλτικών επαρχιών κόμης Ροβέρτος Κάιζερλιγκ.

Ρώσοι στρατιώται, παραδώσαντες τὰ όπλα, έπιστρέφουν εις τὰς υπό τών Γερμανών κατειλημμένας πατρίδας των.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΣΤΗΛΗ

ΑΦΗΡΗΜΑΔΕΣ

Φίλε μου,

Χθές αν ένθυμήσαι — άμφιβάλλω πολύ γι' αυτό — ήλθες να μου κόμης έπίσκεψιν στο σπίτι μου!

Όταν σε ήρώτησα, πώς συμβαίνει αυτό, διότι δεν συνειθίζεις και πολύ να με έπισκέπτεσαι, μου είπες άφρημένος, ότι έώραξα τα γενέθλιά μου!

Πώς διάβολο συμβαίνει να ξέρεις έσύ την ήμερομηνίαν της γεννήσεώς μου, κ' έγώ, ο άμέσως ένδιαφερόμενος, να μην έχω κερμίαν είδησιν επί του σκουδαίου αυτού γεγονότος;

Άναδιφήσας τότε τα χαρτιά μου, κατώρθωσα να βρω και το βαπτιστικό μου, το όποιον ρητώδ λέγει, και ή αλήθεια τών λεγομένων του προσεπι-μυροῦται υπό μαρτύρων, ότι έγεννήθην εις τὰς 3 Δύγουστου.

Όταν σου το έδειξα, έκτόπησες μια το κεφάλι σου, και είπες!

Ναι! βρε άδελφέ! λάθος έκαμα' άλλου ήθελα να πάω, κ' άλλου ήλθα' τί άφρημένος ποῦ είμαι! Τί άφρημένος!

Τώρα, δέν πρόκειται γι' αυτό, διότι στο κάτω της γραφής προς χάριν σου συγκατατίθεμαι να γεννηθῶ και τόν Μάρτιον, παρεκτός του Αύγου-στου!

Κάτι άλλα πράγματα συνέβησαν στο σπίτι μου από τή βραδυά που ήλθες, και σύμπεραίνω, ότι εις όλα αυτά δέν είναι άμέτοχος ή άφρημάδα σου!

Εις το τραπέζι επάνω υπήρχαν ένα θερμόμε-τρον, το όποιον έκράτουσες στο χέρι σου επί θο-κετήν ώραν.

Θυμάσαι, ότι το ένόμισες, προς στιγμήν, τσι-

γάρο, και έκανσες σπέρτο, δια να το ανάψης; Άλλά ποῦ να το θυμάσαι έσύ, που πολλές φορές ξεχνάς και τ' όνομά σου! α; είναι...

Δουπόν, το θερμόμετρον αυτό από χθές άνελή-φθη, εις μάτην δέ άπέβησαν αι έρευναι όλαι τήν έπομένην ήμέραν προς άνεύρεσί του. Το θερμό-μετρον δέν εύρέθη πουθενά, και επειδή δέν είναι ταμίας δια να το κόψη λάσπη, έποθέτω, ότι κάτι έγινε μαζί σου.

ΧΑΡΙΚΛΕΙΑ ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

ΡΗΦΘΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΗΝΔΥΜΑΣΙΩΝ τελευταίου συρμού

έν Πέραν, παρά το ξενοδοχείον Κραϊκσε, όδός Σιμάλ, αριθμ. 5.

Είδοποιείται το σεβαστόν δημόσιον, ότι ή κ. Χαρίκλεια Φιλίππιδου εις έποχήν, καθ' ήν τα ύφά-σματα είναι πολύ άκριβά, έπιθυμούσα να παρα-σχη εύκολίας εις τους πελάτας αυτής, άπαφάσισε να κόπητ πελούζια προς 10, ταίωρ προς 25 και να κόπητ και να προδάρη συγχρότως προς 50 γρόσια και να ράπητ εις λίαν συγκαταβατικώς τι-μὰς νομφικὰς άσθητάς.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Έπειδή οι συναγωνιστάι μου διαδί-δουν, ότι ο οίνος, τόν όποιον πωλώ προς 20 γρόσ. τήν όκάν, λόγω της τελευταίας μεγάλης παραγωγής, δέν είναι γνήσιος έκ σταφυλής, προσφέρω βραβείον 500 λιρών Τουρκίας εις όντινα ήθελεν απο-δείξει, ότι ο οίνος οῦτος δέν είναι γνή-σιος έκ σταφυλής.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΣ

Φερμεντζιλέρ, Γαλατῶ, αριθμ. 86—90.

Μήπως το ένόμισες μολυβδοκόνδυλον και το έκάθισες στή τσέπη σου; Κάτι τέτοιο θα έγινε, φίλε μου, και σε παρακαλώ πολύ, θυμήσου να σκαλίξης της τσέπες σου, διότι μου χρειάζεται άπολύτως Ένα πράγμα όμως φοβόμαι πολύ: μήπως έν τῷ μεταξύ έχεις αφήσει πουθενά το ζακέτο σου, και τότε πάσι και το θερμόμετρό μου!

Κατόπιν, πώς τα κατάφερες και πήρες το μι-κροσκοπικό καπέλλο μου και, προπαντός, πώς διάβολο έχώρσες ή τεραστία περίμετρος της κεφαλής σου εκεί μέσσω, δια να μ' αφήσης το δικό σου, το όποιον μου έκάλυψε και τ' αυτιά και τα μάτια και το στόμα!

Άλήθεια! τί τεραστιο κεφάλι ποῦ έχεις, άδελφέ, και, προπαντός, τί τεραστίαν μήμηγ!

Το βέβαιον είναι, ότι θέλω να παραδώσω στο γραφείο τήν «Ευθυμον στήλην» και, έλλείψει καπέλλου, δέν μπορώ να βγω! Τί θα πῶ στον κ. Δριστόβουλον δια τήν καθυστέρησιν αυτής κ' έγώ δέν ξέρω, έκτός αν έν τῷ μεταξύ το θυμηθής και μου στείλης κἀνένα ψάθινο... κατά λάθος!

Άλλά τί να γείνη! ψάθινο, ψάθινο' τουλάχιστον να είναι σσιστῶ στο κεφάλι μου, διότι όλα τα κεφάλια, φίλε μου, δέν είναι ένα!

Τώρα, δέν άμφιβάλλω ότι μόλις διαβάσεις τήν έπιστολήν μου, θα ξεχάσης το περιεχόμενό της!... Μά, φίλε μου, έσύ είσαι άνυπόφορος.

Τουλάχιστον μέσα στις τόσες άφρημάδες σου, δέν παίρνεις κατὰ λάθος και τήν πανθεράν μου;

Άφρημένα! α, άφρημένα! γιατί δέν παίρνεις και κάτι τι άχρηστον;

ΒΟΥΡΔΟΥΛΕΥΣ

Τὰ καλλίτερα ΚΡΑΣΙΑ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΑΠΟΘΗΚΑΣ ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ

Μεγίσιουλου, Χαράλ-πλαση, αριθμ. 52 — Καλιοντζή-κουλούκ, αρ. 9.